

Nummer 55

Naam koorwerk: Vincent

Genre: Folkrock

Componist: Donald Richard McLean (1945-)

Koorwerk

Vincent is een liedje van de Amerikaanse zanger Don McLean. Het staat op zijn album *American Pie*, dat op 24 oktober 1971 werd uitgebracht. Het werd in 1972 een nummer één-hit in het Verenigd Koninkrijk en werd vele malen gecoverd door andere artiesten. *Castles in the air* stond op de B-kant van de single.

Het lied is een ode aan de Nederlandse schilder Vincent van Gogh. Het idee voor het lied ontstond toen McLean in de herfst van 1970 een biografie over Van Gogh las. Tijdens het lezen kwam hij tot de conclusie, dat Van Gogh niet gek was, maar ziek moet zijn geweest. McLean besloot dat hij een lied over de kunstschilder moest schrijven en had op dat moment een afbeelding voor zich liggen van *De sterrennacht*. De titel van dit doek keert terug in de intro van het lied *Vincent*, als *Starry, starry night*.

Beschrijving Componist

Don McLean (New York, 2 oktober 1945) is een Amerikaanse singer-songwriter, vooral bekend geworden door het nummer *American Pie* uit 1971..

Don McLean maakte de Iona Preparatory School af in 1963, maar stopte met zijn studie aan de Villanova University na vier maanden. Later ging hij naar de avondschool waar hij een Bachelor graad haalde voor bestuurskunde in 1968.

Met behulp van het New York State Council Of Arts kon McLean als zanger doorbreken bij het grote publiek. Hij leerde de kunst van optreden van zijn mentor Pete Seeger.

Beschrijving van Gogh

Vincent Willem van Gogh (Zundert, 30 maart 1853 – Auvers-sur-Oise, 29 juli 1890) was een Nederlands kunstschilder. Zijn werk valt onder het postimpressionisme, een kunststroming die het negentiende-eeuwse impressionisme opvolgde. Van Goghs invloed op het expressionisme, het fauvisme en de vroege abstractie was enorm en kan worden gezien in vele andere aspecten van de twintigste-eeuwse kunst. Het Van Gogh Museum in Amsterdam is gewijd aan het werk van Van Gogh en zijn tijdgenoten. Van Gogh wordt gezien als een van de grootste schilders van de 19e eeuw. Deze erkenning kwam echter pas laat; na zijn dood.

Luister en kijk

<https://www.youtube.com/watch?v=oxHnRfhDmrk>

Starry starry night,
paint your palet blue and grey
Look out on a summers day
with eyes that know the darkness in my soul
Shadows on the hills
scetch the trees and the dafodills
Catch the breeze and the winter chiils
in colors on the snowy linen land

Now I understand
What you tried to say to me
And how you suffered for your sanity
And how you tried to set them free
They would not listen They did not know how
Perhaps they'll listen now

Starry Starry Night,
Flamming flowers that brightly blaze
Swirling clouds in violet haze
reflect in Vincents eyes of the shine of blue.
Colors changing you.
Morning fields of amber grey,
Withered faces lined in pain
are soothed beneath the artists loving hand

Now i understand
What you tried to say to me
and how you suffered for your sanity
and how you tried to set them free
They would not listen They did not know how
Perhaps they'll listen now.

For they could not love you,
but still your love was true
and when no hope was left
inside on that Starry, Starry night
you took your life as lovers often do.
But I could've told you Vincent,
this world was never meant for one as beautiful as you.

Starry, Starry Night,
Portraits hung on empty walls.
Frameless heads on nameless walls,
with eyes that watch the world and can't forget.
Like the strangers that you've met.
The raggid men in raggid clothes.
The silver thorn
A bloody rose lie crushed and broken on
the virgin slope

Now I think I know what you tried to say to me
And how you suffered for your sanity
And how you tried to set them free
They would not listen.
They're not listening still
perhaps they never will.

Sterren, sterrennacht
Schilder je palet van blauw en grijs
Kijk uit naar een zomerse dag,
Door ogen die de duisterheid in mijn ziel kennen.
Schaduwen op de heuvels,
Teken de bomen en de gele narcis,
Vang de wind en de winterkou
Op kleuren op een besneeuwd land van doek.

Nu begrijp ik,
wat je mij probeerde te zeggen,
Hoe je leed om je bij je verstand te blijven,
Hoe je ze probeerde vrij te laten.
Ze wilden niet luisteren, ze wisten niet hoe
Misschien zullen ze nu luisteren.

Sterren, sterrennacht
Vlammende bloemen die helder stralen,
Ronddraaiende wolken in een paarse nevel,
De reflectie van Vincent's oog in Delft's blauw.
Van kleur veranderende tinten.
Goudgele korenvelden in de ochtend. Verweerde
gezichten vastgelegd in penningen van pijn,
Tot rust gekomen onder de schilders liefhebbende handen

Nu begrijp ik het,
wat je mij probeerde te zeggen.
Hoe je leed om je bij je verstand te blijven,
hoe je ze probeerde vrij te laten.
Ze wilden niet luisteren, ze wisten niet hoe,
misschien dat ze je nu wel horen.

Alhoewel men niet van je hield
was jouw liefde oprecht
En toen er geen hoop meer was
tijdens die nacht vol sterren
Nam je je leven zoals geliefden dat vaak doen,
Maar Vincent, ik had jou kunnen zeggen,
Deze wereld is niet gemaakt voor iemand,
zo mooi als jij

Sterren, sterrenhemel,
Portretten opgehangen in lege hallen,
Hoofden zonder lijst op naamloze muren,
Met ogen die de wereld bekijken en niet kunnen vergeten.
Gelijk de onbekenden die je ontmoette,
Zoals de ruige mannen in gerafelde kleding,
Een zilveren doorn op een bebloede roos,
ligt verpletterd en gebroken in de maagdelijk witte
sneeuw.

Nu denk ik dat ik weet,
Wat je mij probeerde te zeggen.
Hoe je leed om je verstand te houden,
Hoe je probeerde ze vrij te laten.
Ze wilden niet luisteren en doen dat nog niet,
Misschien zullen ze dat nooit doen.